

9. szám.

Febr. 28-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden pósthivatalnál és könyvtárúrsnál. —

Kiadó hivatal : Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

K O Z Á K N Ó T A .

Kozák vitéz, derék kozák vitéz,
A ki magadért vitézül kitéssz,
Most ugyancsak érik a vetésed;
Nem szakad az aratásba' késed.

Ha megindulsz, sírhatnak előtted;
Nagyot szól a puskád, ha kilőtted.
A honnan jösz, ott nagy hallgatás van,
Holt asszonyok, gyermekek rakásban.

A mit meglátsz, az neked van adva :
Arany, ezüst, minek ment a hadba.
S ha ráuntál kedvetlen csatára
Befogad a jó burkus határa.

Életed is vagyon biztosítva,
A halál ex offo meg van tiltva,
S ha mégis kimulnál harczi kínban,
Feltámadsz — a hadi bulletinban.

K—s M—n.

Valamint az 1861 és 1862-ki, úgy a folyó évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Van nekem egy nagy uri ismerősöm, a ki nem igen szereti közczílokra adakozni. Meglatogatam ezzer alairasi ivel szegínyek számára, adta a semit; aszonta: szegínyek mar hoza vanak ahoz szokva. Eczer hijak ötletet parjaval tanczvigasagba nagyon miltosagos urhoz, mely is aranzsiroztata szegínyek javara. No mar szegínyek javara tanczolnyi ki ne tanczolna? Aszonsag mongya, kel csak ruha a Parisbul, csinaltatnak ruhat a Parisban: kostal felezifrazva viragokal, bukitokal ezer haromszaz francia forintot, azt kuferba pakolnyi nem lehet, mert öszetörík; kel neki alapot deszkabul, abroncsra belül kifeszítve, külön

kocsi a vasuton, bekerül hozatal 250 oszt. ftba. Hajba czifrasag lehet csak brilliantbol. Brilliant kostal mikor veszik nígy ezer forintot; no de masnap megint el lehet adnyi kít ezerír. Hoza míg a sok legyezö, keztyü, karperecz, suma sumarum fizetve szegínyek javara tanczolas kedveirt fentisztelt urasag egy estíre harom ezer forintot pengöt, s míg nem is volt legffinyeseb közte. Ebül ípen 150 szegíny falamiat eltarthata volna egy egész esztendeig. Így gondoskodnak nalunk mai világban szegínyekrül: ugymint, hogy nagy urak mentül hamarab legyenek szegínyek.

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

M E M O R A N D U M.

A lapkiadók grémiuma részéről egy új törvénykönyv behozatala végett rosz fizető praenumeránsok ellen.

Ez a helyzet tovább elviselhetetlen!

Az ember előfizetést hirdet, szétküldözi harmincezer példányban s annyi előfizető sem jön rá, a mennyi a postára kiadott költséget fedezné.

A polgárosodatlan táblabíró azt gondolja, hogy az előfizetési iv csak fidibus, a mivel pipára kell gyujtani, és nem akar azon világnézetre emelkedni, hogy az előfizetési iv olyan váltó, melyet a kibocsátó a hazafiui becsületérzésre huz, s melyet mindenki, a ki megkap köteles beváltani, a nemzeti hitel megszilárdítása végett.

Mit mondana a külföld hozzá, ha a megtudná, hogy a magyar táblabíró világ már az előfizetési felhívásokat sem honorálja? Megszünne kapitálisait beruházni az ilyen országba.

Ennek pedig mind az ócska corpus juris az oka. Miért hogy nincsen benne olyan törvény, a mely szerint kényszeríteni lehetne az előfizető publikumot, hogy az előfizetési felhívásoknak rögtön és rövid uton eleget tegyen, mely mindazokat, kik előfizetéseiket megszüntetik, személyfogsággal is fenytitse.

Igenis, személyfogságot a rosz előfizetők ellen, különben tönkre megy az ország.

Ezen a bajon rögtön segíteni kell! Mert ha ez még sokáig így tart, féltö, hogy még a magunk pénzéböl kell élnünk.

Könnyü a táblabírónak odakinn falun várakozni, mert neki, ha kenyere, szalonnája, rosz vinkója, régimódi felesége, vályogkastélya megvan, hát akkor semmije sem hiányzik, de nekünk fáczányhus kell, meg francia pezsgö, tiz szoba az utczára, s nekünk nemcsak a feleségeink, de a szeretöink is selyemben és hintóban akarnak járni. Azt pedig csak nem kívánhatja a magyar táblabíró, hogy mink is odáig nyujtözzunk, a meddig a pokrócz ér: — nyuljék a pokrócz.

Mit mondana Európa?

Azért mi, hivatkozva a nagy Széchenyire, kívánjuk, hogy hozassanak minél elébb olyan törvények, a melyek szerint az előfizetési ivek ezentul azokra nézve, a kiknek küldetnek, kötelező erővel bírjanak s a kik eleget tenni vonakodnak, azonnal becsukassanak. (De ne a mi költségünkre, mert akkor köszönjük az igazságot.)

HOL SZÜLETNEK A REGÉNYEK?

(Folytatás.)

Hogy ki az a revisor?

Hát ez egy hétfejű sárkány; a kinek mind a hét feje azon van, hogy egy sajtóhibát felfedezhessen, s azzal a szegény metrompást megmortificálja.

A corrector még csak istenes ember. Az corrigál, mikor még a *keféről* jött le a lap;¹⁾ de a revisor akkor veszi elé mikor már *oszlopba*²⁾ van rakva. Nagy munka az uraim! A szerkesztő csak megírja a lapot s azzal ott hagyja: de bezzeg én! Én rakom neki össze. Akkor nekem jön ez az átkozott revisor s elkezdi:

— Ezt a négy sort *át kell löni*.³⁾

Vagy pedig:

— Ez a két sort *futóból*⁴⁾ kell szedni. (Mert ott valami nagyon okos van, hogy észrevegye az olvasó. Ha én futó betűvel nem szedném, észre se venné a közönség, hogy az író valami okosat mondott.)

Majd megint:

— Ki hagyta itt ezt az *árva gyereket*?⁵⁾

— Ezt a négy sort *ki kell dobni*.⁶⁾

— Ezt a felső cikket *ki kell helyette kergetni*.⁷⁾

— Minek maradt itt ez az *ablak*?⁸⁾

— Ide még egy *nyárs*⁹⁾ kell a két betű közé.

— A szerkesztőt újra *le kell huzni*.¹⁰⁾ stb. Ez így megy egész késő este.

Mikor már tíz óra felé azt hinné az ember, hogy no, hála Istennek, már megszabadultam, akkor egyszerre eszébe jut, hogy a mi elől van, annak hátul kellene jönni, újra kell tördelni az egészét.

Es ha már egyébbel nem tud szekirozni, addig firtat, a míg felfedez valahogy egy megfordított „s“ betűt, hogy engem újra gyilkolhasson vele: „vertatur.“ Mintha nem mindegy volna annak az „s“-nek, akár fejjel, akár lábbal van felfelé állítva?

Néha pedig azt cselekszi, hogy a cikkek eleibe olyan plánéták *signumait*¹¹⁾ rakja, a milyeneket soha se láttak a nyomdában s elkeresteti velem egy óráig, míg kisül, hogy az a bujdosócsillag még fel sincs fedezve a csillagvizsgálók által.

De hogy miért tulajdonképen ilyen nagy ellenségem nekem ez a revisor, azt tessék kérem meghallgatni: mert nagy oka van annak, s itt kezdődik tulajdonképen a regény.

Tehát van itt a nyomdában egy papiros hajtogató leánya, a kinek a neve *Lizi*.

(Vége követk.)

1) Az első levonat. 2) Egy egész több hasábos oldal. 3) A betűket és sorokat ritkítani. 4) Írásbetű. 5) Olyan magányos sor, mely bekezdés előtt legfelyülre esik. 6) Kihagyni. 7) Az egyes szavakat úgy szétrakni, hogy a kivett szöveg helye pótolva legyen. 8) Olyan üres tér, a mi több kivett sor helyén megmarad. 9) Elválasztó jel. 10) A cikkek külön levonát adni. 11) Az egyes cikkek névpótló jegyei.

Mértékletlen vers

egy ellenállhatlan széphez.

Sebzett szívem
Mint a katlan
Tagadhatlan,
Csak te érted
Érted ég, forr
Szakadatlan.
Ugy szeretlek
Lelkem élte
Mondhatatlan!
Kicsi ajkad
Rózsa ajkad

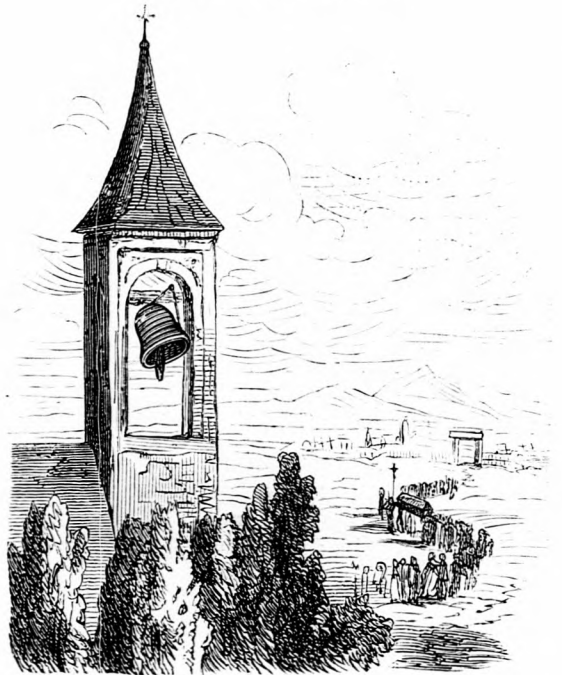
Édes rózsám
Mégis — mégis
Csókolhatlan!
Makacsságod
Gonosz borda
Kiállhatlan!
Sebzett szívem
Mint a katlan
Tagadhatlan
Mégis érted
Csak te érted
Bömből, ég, forr
Szakadatlan!! *Czokcses Gyuró.*

Boldog

a ki így huzza (a bőrt a fagyon).

Boldogabb

a kiét huzzák (nótát).

Legboldogabb

a kinek huzzák (a harangot).

Boldogtalan

a ki *meghuzza* magát.

Boldogtalanabb

a kit *huznak*.

Legboldogtalanabb

a ki (igy) *huzza* (az előfizetőket).

Ind okoskodás.

Egy ind fejedelem udvaránál a miniszterelnök s a pecsétőr iszonyu gyűlölettel voltak egymás iránt. Midőn az utóbbi egykor a pecséteket meg akará tekinteni, azokat a dobozban többé nem lelé. Az ember megijedt, mert ha ilyesmi a király tudomására kerül, nagy embernek tekintette volna őt, legalább is maga magánál egy fejjel nagyobb, a mit a király nem tűrhete, s az olyan magasra törőt rendszeren egy fejjel megszokott kurtitni. — Elment tehát jó barátjához tőle tanácsot kérendő mitévő legyen.

— Vannak-e ellenségeid az udvarnál? kérdezé őt barátja.

— Van ám, mond a pecsétőr: p. a — miniszterelnök legnagyobb ellenségem.

— Hála Istennek! annál jobb; lódulj haza, gyűjtsd fel a házad, vedd magadhoz a dobozt, fuss vele a miniszterelnökhöz, adjad át neki s mondjad neki, hogy rendkívüli bizodalmad lévén feddhetlenségében, nálánál biztosb kezekbe nem tehetnéd le a pecséteket, s anélkül hogy szóhoz hagynád ő jutni, kotrodjál el gyorsan, ürügyül azt adván, hogy sietsz házadhoz megmenteni a mit lehet. Az égés után menj a királyhoz s kérd őt, parancsolná meg a miniszterelnöknek hogy adja neked ismét át a pecséteket, a dobozt azután azonnal a király előtt kell kinyitni. Ha benne vannak, jó; ha pedig nem, hát be kell őt perelni; így tehát egy ellenségtől megszabadulva ismét a pecsétek birtokába jutsz.

Igy is történt. — A miniszterelnök nagy zavarában egészen elveszíté fejét, hanem a király kiségitette belőle privát bakója által.

Borkorcsolyák.

— Fővárosunknak valamelyik nevelőintézetében volt egy francia mester, ki a magyar nyelvet sehogy sem bírta sajátjává tenni. Francziába való fordítási példányoknak mindig nagy hiányában lévén, egyszer ilyet diktált:

„A sár az utcák tisztítására szolgál.“ A mi Pest utcáit illeti némileg igaza van!

— Jó kedve kerekedett az ifju Mózesnek; a cigányközön kissé becsipett állapotban végig tántorogván megállott egy viskója előtt hegedűjét nyagगतó cigány előtt, s sapkáját fére csapva, bokáit összeütve mondá neki: No, huzz nekhem egy czhifra nóthát.

— Micsoda nótát huzzak, kérdi a more.

Mózes most mélyen gondolkozva s zsebeiben még mélyebben kotorászván nagy szünet után végre mondá: Huzz nekhem egy — olcsót.

— Bagjas Pista, jó hájfejú civis gyerek, már 3-or rejucialtatott a novitiumban. Akármikor és akármiért szólította tanára, mindig azt kiáltotta onnét a hátulsó padokból: nescio.

Szegény apja félelmesen látta, mint vénül nyakára István ur, — elment S—yhoz, és egy nagy kövér disznót vitt neki ajándékba — azon alázatos kéressel, formálna már az ő fiából valami kis profétát. Az öreg ur eleinte nagyon szabadkozott, nem akarván kivihetetlen dolognak díját előre felvenni, végre mégis engedett a sok könyörgésnek.

Délutáni lecke alkalmával elsőben is rákerítette a sort. Domine Bagjas! Az nem várt több szót elkiáltotta a maga szokott nescióját.

Dehogy nem tud dominé: azért is megmutatom hogy tud, jőjön csak ide domine!

Bagjas kimegy nagy resignatioval, megáll a nagy asztal előtt, s az öreg tanár nem is várt nyájassággal, kezébe vesz egy liniát. Na dominé, így török-e el ez a linia könnyebben — szól, ezzel a liniát lapjára, az asztalhoz igen meghajtván — vagy pedig így, s ekkor meg a linia élit feszítvén az asztal szélének.

Igy — dörgött a vén rejectus — kényelmesebbnek tartván az utolsó kérdésre válaszolni.

Az öreg urat elfutotta a méreg, kicsiny hija volt, hogy a kezébe levő liniát képihez nem vágta emberének: eredj te vén barom haza, ásáté, kapaté, nagyobb barom vagy mint a melyet apád ma az udvaromba hajtott.

— Americában egy unionista hirlapban egy körjázoló azt hirdeti, hogy olyan bankókat, a minőket a szakadók állama adott ki, ő nála is kaphatni, franko megküldve 500 dollárra való 2 dollárért; azt is épen úgy ki lehet adni, mint a másikat.

Megtisztelés.

Paraszt. Megkövetem tens hités ügyvéd mérnök uramat. . . .

M. Miért mond kend hités ügyvédnek?

P. Meg akartam tisztelni tens uramat!

Gyors levélhordó.

Óra hosszan ácsorgott a hajósi sváb az irodajító előtt, mig végre észrevette az irnok és kiszól:

— No mit akar kend?

— Levelet hoztam! felelé.

— Hát miért nem adta be már rég!

— Nem tudtam hogy van itthon valaki!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Párbeszéd a póstamester és az e—ei paraszt közt.

— Szerencsés jó reggelt kívánok tekintetes uramnak egészségére váljék az éjszakai nyugalom.

— Köszönöm, mit akar atyafi?

— Nem tom nem-e tévesztettem el a helyet, kérem átosan itt lakik a póstás?

— Itt, itt, én vagyok az.

— No hát mégis jól jöttem, hát megtisztelem az urat, van-e levél?

— Van; akár egy vékával.

— Hála Isten hogy van, má ugyan rég nem irt a fiam, hát csak tessék oda adni.

— Van, hanem én még magát sohasem láttam, hát mondja hogy hol lakik és hogy hívják? Péternek, Pálnak, Istvánnak vagy Józsefnek?

— (Közbe vág.) Annak uram.

— Még pedig most sem tudom hogy hogy hívják.

— Az én nevem kérem épen az, a mi a fiamé, a ki most katoná Itáliánus országba, most pedig Velenczia városába várom a levelet, mert onnad irta az utósót.

— Már csakugyan kivesz a türelemből, mondja meg hamar, hogy mi kenteknek a neve és hol lakik?!

— Megkövetem átossággal ne tessék haragunyi, az én nevem Bocskok István, már vót többször is levelem, azt tudtam hogy tudja mi nevem, az igaz hogy én még nem vótam itt, hanem a feleségem má sokszor vátott ki levelet, még má tudom vitt ölig levelet az ur, a póstán, tudom hogy ü vitte a fiam levelinek a mássát.

— Hála Isten most már nagy nehezen megtudtam hogy mi neve, most már csak azt mondja meg, hogy hová való?

— Én az igaz, hogy nem ott születtem a hun most lakom, hanem azért ebbe a vármegyébe, én K—di születés vagyok, hanem most E—én vettem egy kis házat meg egy kis földet hozzá, most ott lakom feleségestől.

— Tehát Bocskok Istvánnak E—ére keres levelet?

— Nem a — én a fiam levelit keresem, mivel az én levelem tudom hogy elment má: egy hónapja hogy ide hozta a feleségem.

— Csakugyan van levele, itt van.

— (Néz soká csóválgatja fejét.) N m uram ez nem a fiam levele mert a fiamat Jánosnak hívják itt még István van írva.

— Addig okoskodik atyafi, mig ki nem kergetem,

még azt sem tudja, hogy ha a fia ír kenteknek levelet, akkor nem az ő nevét, hanem azét írja fel a kinek szól.

— Akkor hát mégis az enyém, hát mi jár érte?

— Husz krajczár.

— Husz krajczár? adja oda 15 krért, iszen ha én küdöm a fiam levelinek a mássát, akkor csak szintén 15 krajczárt fizetek.

— Ne okoskodjék sokat, mondja meg kiváltja-e vagy n m, vagy takarodjék.

— No itt a tiz garas, nem kapok rá Reczeftet?

— Nem.

— No hát Istennek ajálalom.

— Vigye a patvar.

—i—ö.

Magyarra fordítandó latin gyakorlatok.

1.

Mente vana teste, dens eiusmodi valet, qui simul Jovis e lima se repit.

(Mente van a testeden, s e ius módivá lett, ki simul jó(1) viseli ma szerepit.)

2.

A post ames, teris reste lini.

(A póstamester is restel inni.)

3.

Ama lora, ter metam arci parastis.

(Ama lóra termett a Marczy paraszt is.)

4.

Abunda mele Geta! da tu d(u)os talleros, si urna cis est, vae! nec edis illic, nec emis a sino ros Buda.

(A bunda meleget ad a tudós Tallérosi urnak is estve, neked is illik, nekem is a zsinóros buda.)

Hasonszeny.

Férfi. Én szeretem — *kegyedet.*

Nő. Én is. . .

F. Oh holdogság! tehát szeretjük *egymást?*

N. Én legalább szeretek *egy mást.*

F. Istenem! hát nem *engemet* szeret?

N. De bizon, szeretem — „engemet is és egy mást is“ de nem — *önt.*

Ami bizonyos eszmadia és fele- sege kérdései és feleletei.

Oraculum. Egyik porosz nevé vájja ki a másik oroszának a szemét.

— — Kinek van most a legjobb viczeze? (Hát a lengyeleknek: *Langewicz*; mert ez olyan viccz, a min a törökök és mások, még most is nevetnek.)

— — Kinek nem tűnt fel, hogy a bécsi bank által szemünkre hányt behajtatlan adósságok legnagyobb része a hajdani Wojwodina fekvő birtokaira volt kölcsönözve. Tehát a mit Wojwodina vétett, azért szenvedjen Magyarország; ez már aztán: „percutitur leo; ne sentiat catulus.”

— — Nemrég egy bizonyos valahol megjelenő lap következő nyilatkozattal kísért előfizetési megrendelést kapott: „Itt van öt forint; kérem érte a lapot. A míg csak azokat csukják be, a kik *irnak* a lapotokba, addig jól van, hanemhanem ha már azokat is kezdik el becsukni, a kik *olvassák* a lapotokat, akkor kérlek, hogy ne küldjétek tovább.”

— — A porosz kamara elnökének egészségért most egész Németországban isznak, s valahány toasztot mondanak érte, mindannyit megtelegrafozzák neki. S minthogy az ivás órái rendszeren a nap hátulsó felére szoktak esni, a jámbor prezidensnek minden éjjel az a mulatsága van, hogy négyszer ötször felveri álmából a távirai szolga egy depechchel, a mi-ben egy „dreifaches donnerndes Lebehoch“-ot küldenek neki valahonnan. S ezt nevezik a népszerűség jutalmának.

— — Egy londoni tudós csak azon föltétel alatt bocsátja munkáját az akademia bírálata alá, ha a ki-nevezendő bíráló tagok koponyái elébb egy phrenolog által megvizsgálatnak, vajjon ki van-e bennök fejlődve az a ducz, mely alatt a bírálat és ítélelhezási képességnek kell lappangani? — Erre az ötletre Londonon kívül is jöhettek volna.

— — (No már annak az erdélyi vasutnak a fundamentuma csak szilárd lesz.) Miért te? (Mert ugyancsak megtapossák.)

— — A bécsi bank elhatározta, hogy nem ad pénzt magyarországi birtokosoknak. (*Bankót sem??*)

Világpolitika sine arithmetica.

A Magyar Sajtó világpolitikai szempontásza az angolokat, olaszokat és spanyolokat pénzbeli trilliókkal vigasztalja katonai millióik nem létezéséért. Az arithmetica csalhatlan szabályai szerint milliószor millió tesz egy billiót s egy milloszor billio egy trilliót. Ha tehát az angolok, olaszok és spanyolok nem is trilliókkal, hanem csak együtt mind a hárman egy trilliócskával bírnának, esnék a nevezett boldog nemzetek minden egyes tagjára a ma született gyermeket is oda számítva, fejénként 1,515,151,515 forint. Sőt az egész földtekén a legújabb számítások szerint 1272 millio lélek lakván, abból az egyetlen trilliócskából jutna minden emberre III. Napoleon császár ő felségétől egész le a világpolitikai szempontászig 786,163,520 forint.

Ha a ráeső részt minden ember megakarná számlálni, föltéve hogy minden ember a földtekén éjjel nappal nem tenne mást, mint pénzt számlálna, s a pénze csupa egy forintosokbul állna, hát épen kétszázötvenegy esztendő alatt lenne vele készen. Ej de jól gondoskodott rólunk a Magyar Sajtó a mai pénzszük világban.

Veszett ügy.

Veszett ügyben jött össze gyűlésezni a bátyai lakosság. Veszett ügyben pedig azért, mert a sertésnyáj közé keveredett veszett kutya feletti halálos ítélet kimondása volt a tanácskozmány tárgya. Hogy ama bizonyos kutya halálra méltó: ebben megegyeztek; de hogy mily módon oltassék ki életének mécsvilága: e pontban igen eltértek nézetben egymástól, de végre is, három órai vitatkozás után, a többség a következő írásbeli határozatot alkotta:

„Tapasztaltatván, hogy a csürhe közé egy nagy fekete veszett kutya keveredett s ott hallatlan háborgatásokat okoz: utasítjuk községünk érdemes előljáróságát, hogy az említett és kérdésben forgó veszett kutyát, legfeljebb 24 óra alatt megemészszé.”